

менно виждахъ и това, че селенитѣ си откарваха, кой двѣ, кой три и повече глави едъръ и дребенъ добитѣкъ. Азъ се прѣструвахъ, че не виждахъ това, а на ун.-офицера заповѣдахъ слабия добитѣкъ да оставя по пѣтя, който, вѣроятно, съ благодарностъ щѣше да бѣде прибранъ отъ селенитѣ. Слѣдъ като дадохъ тая заповѣдъ, азъ продължихъ пѣтя за Котелъ. Вечерта въ Котелъ бѣше докарана една незначителна частъ отъ добитѣка, за което и доложихъ на Майоръ Чилевъ, който напълно одобри моето распорѣждане. — Този добитѣкъ бѣ раздѣленъ между дружинитѣ; но тъй като въ града нѣмаше фуражъ, то добитѣка бѣ искланъ, мѣсото се консервира въ каци, а кожата се продадохъ.

Дружинитѣ бѣха расположени: 1-а дружина въ Жеравна, 2-а — въ Градецъ, 3, 4, 5 и 6-а въ Котелъ.

Баба Х., домакинката ми, и нейното цѣло семейство искрено се зарадваха, когато видѣха, че азъ се върнахъ отъ битката живъ и здравъ.

— Ний горѣщо се молихме Богу, за да ви запази живота, ми каза баба Х.

Азъ си похапнахъ отъ вечерята, която бѣ приготвила домакинката, и веднага си легнахъ да спя.

Сутринта въ 10¹/₂ часа, съ стиснато сърдце, азъ се опѣтихъ за квартирата на Майоръ Попова, отъ дружината на когото азъ бѣхъ се отлжчилъ за да му се явя.

— А, а, бѣглецо! явихте ли се? Чакайте, сега ще видите, каква награда ще получите за вашето бѣгство, ме срѣщна добродушния Поповъ съ своята приятна усмивка.

Азъ започнахъ да се извинявамъ, за гдѣто бѣхъ заминалъ безъ разрѣшение.

— Нищо, нищо: не отъ битка избѣгахте, а въ битка отидохте, ми каза Поповъ и ме успокои.

Майоръ Поповъ, слѣдъ това ми расправи, че той билъ съобщилъ на Генералъ Столѣтова за моето заминаване, като му прѣдалъ, че съ негово, на Попова, разрѣшение съмъ билъ заминалъ съ 3 я дружина.

— Слава Богу, съ облекчена въздишка, си казахъ азъ, и почувствувахъ, като че цѣлъ баиръ се свали отъ гърба ми.